

Tästä se lähtee:
kesä, karpäset ja
moottoripyöräretket.

Heli Tuppurainen

- Valmistui Helsingin kaupungin laboratorioskoulusta 1987.
- Laboranttina mm. Kemirassa ja sairaalalaboratoriossa.
- Laboratoriotuotteiden myyjänä ja tuotepäällikkönä Tamro MedLabis- ja OneMedissä.
- Tätä nykyä VWR International Oy:n myyntipäällikkö.

Kahdella pyörällä kesään

Tuomien tuoksun tuntee parhaiten pyörän puikoissa, sanoo Heli Tuppurainen, laboratorion ammattilainen ja matkamotoristi.

Päivi Ikonen

”Ei kuule oikeastaan mitään, mutta hais-
taa kaiken. Lämmön ja ne tuoksut...”,
Heli Tuppurainen maalaillee haaveellinen hymy huulillaan.

”Tuntee joka solulla, kuinka tuomet
kukkivat. Tietää, missä leikataan ruohoa
ja missä grillataan... ne mautkin melkein
erottaa. No, onhan niitä vaihtoehtoisiakin
tuoksujia. Kyllä senkin heti huomaa, että
nyt ajetaan tanskalaisen maatalon ohi”,
maalailu katkeaa raikuvaan nauruun.

”Mutta elämää ne on kaikki hajut.”

Laboratorioalan bisnesnaisesta kään-
tyy esiin toinen puoli heti, kun kevätai-
ringon ensimmäiset säteet maaliskuussa
alkavat puhkoa reikiä talviharmaaseen.
Sen jälkeen päällimmäisenä on motoris-
ti, joka suladin tuskin malttaa odottaa lu-
mien sulamista ennen kuin hyppää Hon-
da Firebladensa satulaan.

Seuraavat kuukaudet loskaan asti ovat
menoja eikä meinaamista. Nelipyöräinen
saa suosiolla pölyntyä tallin nurkassa
kärkkymässä satunnaista ruokakauppa-
reissua, sillä ihan joka kerran ei viitsi ve-
tää mustaa nahkaa ylle unohtuneen mai-
topurkin takia.

”Minä siis puen varusteet aina, vaika
matkaa olisi kilometri. Ikinä en ole
ajanut farkuissa enkä aja”, Tuppurainen
korostaa. ”Huolestuttavan paljon näkee
niitä, jotka painavat pyörällä sortsit ja-
lassa, aika varmoja ovat itsestään. Minä
en ole.”

Maallikon silmin erittäin vaikutta-
va varustus todennäköisesti tyydyttäi-
si myös keskivertoritaria tai jääkiekko-
maalivahtia. Vetoketjulla yhdistettävät
nahkahousut ja -takki, lantiosuojain,
selkäpanssari, polvisuojat, ajosaappaat
nilkka- ja säärätukineen. Topatut käsi-
neet sormi- ja rystysuojineen. Lopuksi
pehmustettu kypärä ja tiukka visiiri, ja

vasta sitten liikenteeseen.

”Se on turvallisuusasia. Vahinkoja voi
sattua aina”, Tuppurainen kuittaa.

Iltakahville Joutsaan

Oikeaa asennetta tarvitaan, sillä asian-
harrastajien nettipalstalla Tuppuraisen
180-hevosvoimaista ruiskumootorilla
varustettua sporttipyörää luonnehditaan
”ohjukseksi”.

”Järisyttävän nopea, ketterä, vakaa ja
voimakas”, huokaa joku niin, että kunni-
oitus suorastaan huokuu näytöltä.

Tuppuraiselle tärkeintä ei kuitenkaan
ole vauhti, vaikka moottoritie voisi Fi-
rebladen alla periaatteessa olla kuuma.

”Kyllähän sen vauhdin tietysti tuntee
iholla. Ajoviima puhaltaa helteilläkin.
Mutta ei se ole se juttu, vaan menemi-
sen vapaus.”

Suven matkat taittavat siis reippaasti
mutta maltilla: töihin, kyläilemään, su-
kulaisiin, ystävien mökille, kesäfestiva-
leille ja -konserteihin.

”Tai vaikka iltakahville Joutsaan. Ajel-
laan pieniä nättejä maalaisteita, ei suorin-
ta tietä vaan mutkan kautta maisemait-
tiä. Se on parasta viikonlopunviettoa.”

Kaudessa mittariin kertyy ”parikym-
mentä tuhatta kilometriä”, ja parasta
ajoaikaa on keskikesä. Ajoseurana on
aviomies, joka Tuppuraisen motoristik-
si kymmenkunta vuotta sitten koukutti-
kin.

”Hänelle pyörät ovat tuttuja nuores-
ta pojasta, mutta itse aloitin nollasta, ei
ollut edes mopotaustaa niin kuin mon-
nella tytöllä nykyään. Piikkiäpyörällä
rähmittiin monet kerrat, mutta nöyrästi
olen opetellut, käynyt kurssin toisensa
perään, ja joka kevät starttaan harjoitte-
luradan kautta. Samalla lailla olen eden-

nyt työelämässäkin, koko ajan koulut-
tautunut seuraavaan tehtävään.”

Muutaman laboranttivuoden jälkeen
Tuppurainen siirtyi silloisen Tamro Med-
Labin asiakaspalveluun ja sitten labora-
toriotuotteiden kenttämyyjäksi Itä-Suo-
meen. OneMedin tuotepäällikön pestin
kautta tie vei kentän esimieheksi.

Nyt Tuppurainen hoitaa myyntipäällik-
kyyttä kansainvälisen jätin VWR Inter-
nationalin Suomen-yksikössä. Vastuulla
ovat avainasiakkaat, työskäkaa labora-
torion tarvikkeet, kemikaalit ja reagenssit,
eikä kahta samanlaista päivää ole.

”Parasta työssä on, että koko ajan saa
oppia ja opetella uutta. Sama minua tai-
taa moottoripyöräilyssäkin eniten kiehtoa.”

Yhdet korkokengät

Pyöräilijänä Tuppurainen on ennen kaik-
kea *matkamotoristi*. Se tarkoittaa, että
kesäloman koittaessa myyntipäällikkö
miehineen kääntää sarvet kohti Euroop-
paa ja antaa hanaa.

Sitä ennen on pakattu mukaan viikko-
jen retken vaatima varustus, mikä ei ole
aivan yksinkertainen suoritus, pyörässä
kun ei tavaratilaa ole.

”Meitä aikanaan neuvoivat, että pi-
tää valikoida vain aivan välttämättömin.
Kun se on kasassa, siitä pitää ottaa puolet
pois. Juuri niin se menee”, Tuppurainen
myöntää.

”Esimerkiksi korkokenkiä ei kovin
monta paria voi mahdollistaa, yhdet tietys-
ti sentään.”

Pyöräreissujen aineellisesta niukkuu-
desta on jäänyt sen verran hampaanko-
loon, että autolla tai lentäen matkail-
lessaan Tuppurainen tunnustaa paik-
->>>

► ► ►

kaavansa vajeen korkojen kera, tarpeen vaatiessa vaikka viidellä kapsäkällä.

”Pientä kompensaatiota.”

Tämän jutun ilmestyessä pari joka tapauksessa jo kipuaa pyörineen ja pakaa-seineen ylös Alppien rinnettä. Minne tie tarkalleen vie, ei etukäteen ole tiedossa, sillä päämäärä ei ole olennainen. Tärkeintä on matkanteko.

”Se on osa vapautta, että ei suunnittele asioita etukäteen. Vietämme yhdessä vuoristokylässä yön tai pari ja jatkamme seuraavaan, kun siltä tuntuu.”

Parasta – hulppeiden maisemien lisäksi – ovat ihmiset. Heitä tapaa toisin kuin autoilla, saati seuramatkalla turistikohdeissa. Motoristit muodostavat oman veljeskuntansa, ja ovat tuttuja keskenään heti. Ongelmatilanteissa apu löytyy aina, ellei toiselta pyöräilijältä niin vaikka kyläseipältä, kuten silloin, kun ajokki teki lakon Saksan syrjäseudulla juhlapyhänä.

Eikä koskaan tee mieli vaihtaa, no, mukavampaan matkustusmuotoon?

”Kerran tuli kapina. Neljäkymmenen asteen helteessä kierrettiin Gardajärveä, liikenne täysin jumissa. Tuskaisesti pyristeltiin eteenpäin ja käsiin kävi, kun kytkintä nosti. Odotin vain, että koska saa ottaa kypärän pois ja panna pyörän parkkiin.”

Ekoversiokin käy

Kapina oli kuitenkin kertaluontoinen ja pyörä taas rakas kumppani, johon Tup-

Kuvat Heli Tuppuraisen albumista

Uupunut matkanainen. Ison pyörän kurissa pitäminen on myös fyysistä työtä.

purainen on kiintynyt kuin mihin tahansa lemmikkiin ja josta hän pitää yhtä hyvää huolta kuin mistä tahansa arvoesineestä.

Niihin hän ei kuitenkaan kuulu, joille menopelin rassaaminen on osa harrastusta tai jopa sen ydin. Hänen pyöränsä kunnosta ja kellontarkoista, säännöllisistä huolloista vastaavat ammattilaiset.

”Minä olen laboratoriotuotteiden ammattilainen, ja osaan ne. Toiset osaavat moottoripyöräiden tekniikan.”

Suvisydännä ei silti taida riittää aikaa kovin monelle muulle harrastukselle?

”On meillä puutarha. Useinkin tulee mietittyä, menisikö kitkemään vai ajamaan, mutta toistaiseksi ajaminen on mennyt edelle. Ihan täysillä ei ole pihaan panostettu”, Tuppurainen virnistää.

Aivan fundamentalisti hän ei kuitenkaan ole, paljastuu puolivahingossa. Pyörästä sopii myös versio, joka kulkee pelkällä naisvoimalla.

”Heinäkuun konttoripäivänä on mukava joskus polkaista töihin ihan tavallisella polkupyörällä. Se on kivaa vaihtelua, kun matkaakin on sopivasti, 26 kilometriä sivu.” □

Keski-Euroopan jylhät vuoristot, serpentiinitiet ja huikeat maisemat houkuttavat Heli Tuppuraista yhä uudelleen.

